

Phần 12

Tin biện lý Tường về đây khiến cả nhà vừa mừng vừa sợ. Mừng là đã có người giải quyết những chuyện nan giải ở nhà, nhưng lại lo sợ bởi xưa nay mỗi lần quan biện lý mà có mặt thì y như là đám tôi tớ thế nào cũng có đũa ăn đòn. Hai Tường có tiếng là hung hăng, cái gì không vừa ý là quật roi da tới tấp, bất kể tôi tớ là trẻ hay già. Chính bà Tư Phấn cũng đã từng ném mấy roi da nhớ đời!

Nhưng Hai Tường không đi một mình. Anh ta từ trên xe hơi bước xuống cùng với một người đẹp thật lộng lẫy.

Chính bà Tư Phấn phát hiện đầu tiên, bà trở mắt nhìn rồi kêu lên:

- Ai in là... con Hường!

Người phụ nữ đi cạnh, tay trong tay với biện lý Tường chính là Hường chớ chẳng ai khác! Con bé người hầu bữa trước, nay trong bộ cánh sang trọng đã đổi khác hoàn toàn, trông nó chẳng khác một quý bà quý cô dân nhà giàu thứ thiệt.

Hai Tường khác với những lần trước, đi thẳng tới trước đám gia nhân đang dàn hàng ngang chào đón, anh ta mỉm cười vừa cúi đầu chào:

- Bà con mạnh khỏe!

Mọi người cứ tưởng mình nghe lầm, bởi nào giờ hễ mở miệng ra với gia nhân là anh ta chỉ có quát nạt, gầm gừ chớ đâu dịu dàng như thế này. Riêng Hường thì nhìn vào các bạn bè cũ, nó lên tiếng ngay:

- Tui về rồi nè, có nhớ tui không!

Tất cả hầu như còn ngỡ ngác, đâu ai tỉnh táo để đáp lời, nên Hường phải lặp lại:

- Tui vô nhà rồi lát nữa mình nói chuyện nhiều!

Nhìn theo dáng đi của Hường khuất trong nhà lớn rồi bà Tư Phần mới đám lên tiếng:

- Nhà này bây giờ trật tự đảo lộn, đất trời sắp nghiêng rồi!

Bỗng có giọng nói của ai đó vang lên đủ cho mọi người nghe:

- Trời đất không nghiêng đâu, mà trái lại nó đang yên ổn và sắp tốt đẹp hơn lên mà thôi!

Giọng nghe quen quen nhưng không biết là của ai. Khiến mọi người nhìn nhau nghi ngờ. Bà Tư Phần phải lên tiếng hỏi:

- Ai nói vậy?

Ai cũng lắc đầu, chột con Thoa, đưa hầu riêng cho bà chủ Bành ngày trước lên tiếng:

- Giống in như là tiếng con Xuyên!

Chỉ nghe bấy nhiêu đó bà Tư Phần đã rùng mình. Bà cuống lên:

- Đi đi làm việc đi.

Không ai khiến, nhưng bà lại đi thẳng vào phòng riêng của Minh Nguyệt. Đến lúc chột nhận ra thì bà đã ở bên trong phòng. Từ ngày bị lên cơn điên loạn thì hầu như không một ai dám bước vô chỗ của ả ta, mỗi khi đưa cơm nước thì đám tôi tớ chỉ biết đặt cơm ở cửa rồi chạy biến đi ngay. Họ đồn với nhau rằng vợ Hai Tường có thể giết bất cứ ai để cho ả gặp mặt?

Chẳng hiểu sao mình lạt vào đây, bà Tư Phần đang lúng túng định lui ra thì đã bị Minh Nguyệt ôm chặt lấy, vừa cất giọng van lơn:

- Làm ơn cứu tui, làm ơn đem tui đi bà Tư ơi!

Như vậy là ả còn tỉnh táo, nhận biết người đang đứng trước mặt, điều này khiến bà Tư Phần hơi yên tâm, bà nhẹ giọng:

- Mợ Hai muốn đi đâu?
- Tui phải chạy trốn, giúp tui với bà Tư!
- Mợ trốn ai?

Minh Nguyệt đưa tay chỉ ra ngoài, sắc mặt hoảng loạn:

- Họ tới đó, trốn đi!

Ả kéo tay bà Tư, nhưng có lẽ do ăn uống thất thường mấy ngày liền nên ả yếu đến nỗi vừa kéo một cái đã ngã nhoài ra. Bà Tư chưa kịp đỡ ả dậy thì đã nghe tiếng của Hai Tường:

- Phòng này hôi hám lắm, mình lên phòng trên, biểu tụi nó sửa sang lại.

Hai Tường và Hường xuất hiện đột ngột khiến cho bà Tư Phấn quính lên, bà chưa biết làm sao thì Hường đã lên tiếng:

- Bà Tư cứ ở đó. Từ nay bà lo cho mợ ấy.

Hai Tường trừng mắt:

- Không có mợ gì hết. Từ nay đây mới là mợ Hai của nhà này!

Anh ta chỉ sang Hường, nói với bà Tư Phấn:

- Hường đã chính thức là vợ tôi, từ nay cô ấy sẽ cai quản nhà này. Mọi sự sắp đặt là do cô ấy!

Trước sự ngạc nhiên lẫn sợ hãi của bà Tư, Hường vẫn nhỏ nhẹ:

- Bà Tư đừng ngại gì hết. Cứ lo việc của mình. Bà cũng đừng ngại chuyện phải hâu hạ ai, bởi từ nay trong nhà này ngoài tui ra thì không có ai là chủ nào nữa!

Thật bất ngờ, lúc ấy bỗng Minh Nguyệt quay sang Hường và sụp xuống lạy liền mấy cái, giọng run rẩy:

- Xin tha cho tui. Tui sẽ tuân lời...

Hai Tường quát lớn:

- Đuổi nó ra nhà kho mà ở!

Hường lay tay Hai Tường:

- Kìa mình, mình đã hứa rồi mà, chuyện nhà này để em lo...

Hai Tường dịu giọng:

- Ờ... ờ.... em cứ làm gì thì làm.

Anh ta nói xong quay bước một mình trở ra phòng ngoài.
Hường lúc này mới nói:

- Cứ để bà ta ở lại phòng này, nhưng từ nay không còn ai phục dịch nữa. Mọi việc dọn dẹp đều phải tự lo. Ngoài ra bà ta còn phải làm hết mọi việc trong nhà này, giống y như các người khác.

Bà Tư Phấn ái ngại:

- Đâu được Hường... à mà không, mợ Hai Hường, dẫu gì mợ ấy cũng là chủ nhà.

Hường nghiêm giọng:

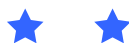
- Bà Tư cứ hỏi thẳng bà ấy xem, bà ta có nhận mình là chủ không?

Chưa kịp để ai hỏi, Minh Nguyệt đã vụt lên tiếng:

- Tui là tôi tớ trong nhà. Cho tui ở là tui mang ơn trọn kiếp này.

Trong lúc bà Tư Phấn còn đang ngẩn ngơ thì Hường đã quay gót. Tướng đi của nó cũng khác xưa, khoan thai, sang trọng hơn...

* * *

Mọi sự diễn ra trong Bành gia khiến ai chứng kiến cũng đều phải kinh ngạc. Vợ lớn Hai Tường từ một hoạn Thu, quyền sinh sát trong tay, giờ đây trở thành một con hầu già, người nghễnh ngãng, nửa tỉnh nửa mê. Còn Hường, đứa tôi đòi ngày nào giờ nghiêm nhiên trở thành bà chủ cả cơ ngơi đồ sộ.

Biện lý Tường xin từ nhiệm trước sự bất ngờ của các đồng sự. Anh ta trở về quê nhà sống cuộc đời ẩn dật, như một cái bóng mờ sau lưng cô vợ trẻ. Là Hường từ nào chưa từng làm chủ, mới lấy chồng ở tuổi mười bảy, vậy mà đã tỏ ra chững chạc người lớn hơn người ta tưởng.

Mọi tôi tớ trong nhà đều được những ân sủng bất ngờ. Mỗi người được cấp cho mười mẫu ruộng và một số tiền làm vốn. Ai thích về quê lập nghiệp thì về, còn ai ở tại làm việc thì được đổi xứ công bằng, lương thưởng tăng hơn nhiều lần so với trước kia.

Nếu Bành gia trước đây là chốn địa ngục của đám tôi tớ, thì bây giờ là thiên đàng của họ. Những người từng bị đuổi việc trước kia nay cung trở về rất đông. Đối với họ thì cô chủ Hường là hạng nhất! Là một điều là gặp mặt Hường ở đâu là Minh Nguyệt cúi mọp đầu không dám ngẩng lên. Mỗi lần như vậy Hường chỉ đưa mắt nhìn rồi bỏ đi, không hề có cử chỉ gì biểu tỏ sự hằn thù. Nếu lần nào có lên tiếng thì giọng nói của Hường nghe rất lạ, giống như giọng của ai đó...

Người ta bảo rằng trong con người của Hường có một phần hồn của Xuyên. Và chính Xuyên chứ không phải Hường, mới là người cai quản sản nghiệp nhà họ Bành. Họ phải trả giá cho những tội ác từng gây ra.

Điều đó cũng phải thôi...

HẾT